

РЕШЕНИЕ

№ 20282

гр. София, 08.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 61 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ Н. СТОЙКОВА

при участието на секретаря БИЛЯНА ХР. РАДОВЕНСКА
като разгледа докладваното от МАРИЯ Н. СТОЙКОВА Гражданско дело № 20231110123752 по описа за 2023 година

Производството е по реда на [чл. 310, т. 1 ГПК](#), вр. [чл. 344, ал. 1, т. 1](#) и [т. 4 КТ](#).

Образувано е по искова молба, подадена от К. Н. А. срещу „***“ ЕАД, с която са предявени обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване на уволнението, извършено със Заповед № ДН -003 – 280/04.07.2022 г. на работодателя за незаконно и същото да бъде отменено, и иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ за поправка на основанието, вписано в трудовата книжка, като бъде вписано основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ.

Ищцата твърди, че с ответното дружество била в трудови правоотношения по силата на трудов договор № 280/29.10.2020г., като изпълнявала длъжността „Координатор дейности“. По силата на сключено допълнително споразумение № 1 от дата 01.09.2021 г. същата била назначена на длъжността „Оперативен счетоводител“. Със Заявление с вх. № 26788 от дата 10.12.2021 г., връчено на ответника на 10.12.2021г. от ЧСИ Р. М. В., ищцата прекратила трудовия си договор на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ поради неизплащане в срок на дължимото трудово възнаграждение за месец октомври 2021 г. Въпреки прекратяване на трудовия договор от нейна страна, при изискване от работодателя да издаде на работника УП 2 и УП 3, както и да оформи трудовата и книжка на 22.04.2023г. чрез ЕКОНТ (транспортен етикет на пратката 713289967) „***“ ЕАД на ищцата била връчена Заповед № ДН - 003 - 280 / 04.07.2022 г. за налагане на дисциплинарно наказание уволнение. Излага твърдения, че заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е незаконосъобразна, тъй като трудовото правоотношение е било вече прекратено на

основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ. При условията на евентуалност поддържа, че заповедта е незаконосъобразна на следните основания: ищцата не е извършила твърдяното дисциплинарно нарушение на трудовата дисциплина; заповедта не е мотивирана съобразно изискванията на чл. 195 КТ, от ищцата не са изискани писмени обяснения, наказанието не съответствало на тежестта на нарушението. Моли за уважаване на предявените иски. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 КТ ответникът „****“ ЕАД е депозирал отговор на исковата молба, с който оспорва исковите като неоснователни. Твърди наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ въз основа на процесната заповед за извършени от ищцата нарушения на трудовата дисциплина – неправомерно неявяване на работа на 13.12.2021г., 14.12.2021г. и 15.12.2021г. Ответникът изпратил покана до постоянен адрес на ищцата, с която било изискано обяснение за неявяването на работа, както и представянето на оправдателни документи за изпълнение на служебни задължения. Изпратена била и повторна покана в същия смисъл. В поканата било посочено, че работодателят е в невъзможност да издаде УП 2 и УП 3, както и да оформи трудовата книжка, ако лицето не дойде в удобно за него работно време, за да предостави нужните документи и трудовата си книжка, която да бъде оформена в съответният законов ред. И трите покани се били върнали в офиса на дружеството с обратни разписки от независим пощенски оператор с отметка „Няма връзка с получател“. Ответникът моли предявените иски да бъдат отхвърлени.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Страните по делото не спорят, а и от представения по делото Трудов договор № 280/29.10.2020 г. и допълнително споразумение № 1/01.09.2021 г. към него се установява, че същите били обвързани от валидно трудово правоотношение, в рамките на което ищцата изпълнявала длъжността „оперативен счетоводител“.

Със заявление от 10.12.2021 г., адресирано до „****“ ЕАД, ищцата е уведомила работодателя, че от тази дата счита трудовия си договор за прекратен на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ – поради неизплащане в срок на дължимото трудово възнаграждение за м. октомври и м. ноември 2021 г. Заявлението е връчено на ответника по реда на чл. 50, ал. 3 ГПК от ЧСИ Р. В., рег. № 790 на КЧСИ на 10.12.2021 г.

От приета покана, изх. № П-2021-12-001/15.12.2021 г. на „****“ ЕАД, адресирана до ищцата К. А., се установява, че ответникът е поискал ищцата да върне в срок до 17.12.2021 г. базата данни към програмен продукт „Микроинвест Про“. Посочено е, че претенциите на ищцата за неизплатени трудови възнаграждения са неоснователни. С поканата е поискано от ищцата да представи „писмени обяснения каква е причината да не се яви на работа“.

Като писмено доказателство по делото е представена и покана на основание чл. 193, ал. 1 КТ, изх. № П-2021-12-002/21.12.2021 г. от „****“ ЕАД за искане на обяснения. Видно от съдържанието на частния документ на ищцата е предоставен срок до 30.12.2021 г. да представи пред работодателя си писмени обяснения „във връзка с постъпил сигнал за нарушаване на трудовата дисциплина“. В документа не се сочи датата, на която обяснения са искани на ищцата. Подписи в документа за удостоверяване на случай на отказ за получаване на искането са положили служители на ответника – Т. М. М. и Н. М. Б., но датата на отказа не е удостоверена.

Представена е и повторна покана, изх. № П-2021-12-003/11.01.2022 г. от „****“ ЕАД, с която ответникът уведомява ищцата, че не може да издаде УП2 и УП3, докато същата не

представи документите си. Със същата отново е изискано от ищцата да представи пред работодателя си писмени обяснения за неявяването си на работа и официални оправдателни документи.

Приети като доказателства по делото са констативни протоколи за установяване на извършено дисциплинарно нарушение с № 12-12-001/13.12.2021 г., № 12-12-002/14.12.2021 г. и № 12-12-003/15.12.2021 г., в които е констатирано, че К. Н. А. не се е явила на работа на 13.12.2021 г., на 14.12.2021 г. и на 15.12.2021 г. Посочено е, че е направен безуспешен опит да се свържат със служителя, за да представи писмени обяснения за неявяването си на работа и/или официални оправдателни документи. Отбелязано е, че горните обстоятелства се удостоверяват и от неподписаната присъствена книга за служителите в обекта. Протоколите са подписани от служителите на ответника - Т. М. М. и Н. М. Б..

Със Заповед № ДН-003-280/04.07.2022 г. на управителя на „****“ ЕАД на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ, вр. чл. 187, т. 8 и т. 10 КТ и чл. 190, ал. 1, т. 2 и т. 7 КТ, вр. чл. 188, т. 3 КТ на ищцата К. Н. А. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено трудовото й правоотношение на длъжност „оперативен счетоводител“ поради „нежеланието й да изпълнява задълженията си, системно нарушаване на условията си по трудовия договор, вътрешните правила на работа, системни отсъствия от работа и самоотлъчка, нежеланието си да представи пред работодателя оправдателни документи и/или обективни причини възпрепятстващи изпълнение на служебните си задължения и неправомерно задържане на собственост на работодателя „****“. В графа „получил заповедта“ е отбелязано, че същата е изпратена с куриер с обратна разписка.

По делото са приложени писмени обяснения от 06.01.2022 г. и 14.01.2022 г. на управителя на „****“ – И. В. Д. във връзка с извършена проверка от изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ за спазване на трудовото законодателство в „****“. В обясненията е посочено, че трудовите правоотношение с К. А. не са прекратени поради факта, че лицето не се явява да си получи документите и не може да бъде открито чрез куриерска фирма. Посочено е, че са направени многократни опити да се свържат с К. А., но без резултат. Отбелязано е и че има писмени предупреждения от прекия ръководител по повод неявяването на работа на посочената служителка.

Видно от влязло в сила решение № 14757 от 18.12.2022 г., постановено по гр.д. № 73354/2021 г., по описа на СРС, 59 състав, „****“ ЕАД е осъден да заплати на К. Н. А. сумата в размер на 1700 лв. – неплатено възнаграждение за м. октомври 2021, сумата от 1700 - незаплатено трудово възнаграждение за 20 работни дни от 01.11.2021 г. до 26.11.2021 г.

По делото са приложени известия за доставяне от 15.12.2021 г., 23.12.2021 г., 04.01.2022 г., 12.01.2022 г., 19.01.2022 г., 20.01.2022 г., с направено отбелязване „няма връзка с получател“.

По делото са допуснати и събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетелите М. В. М.-М. и Н. М. Б..

От показанията на свидетелката М.-М. се установява, че същата е близка приятелка на ищцата от квартала. Свидетелката разказва, че на 24.04.2023 г. в магазина, в който работи на ул. „****“ № *** приела пратка по Еконт, адресирана до ищцата К.. На пратката пишело, че е от „****“. Свидетелката сочи, че ищцата я помолила да приеме пратката. След около час предала пратката на ищцата. Когато ищцата я отворила, двете установили, че в нея има документи за дисциплинарно уволнение от работодателя „****“.

От показанията на свидетеля Б., се установява, че с ищцата са бивши колеги, като в периода м. декември 2021 г. работили в един офис, намиращ се в гр. ***, „****“ № ***. Твърди, че в периода 13-15.12.2021 г. ищцата не се е явила на работа. В разговор с прекия им началник – Т. М. М., същият му казал, че търсил К. по телефона, за да разбере причините поради които отсъства от работа, но същата не отговаряла. Освен прекият му ръководител

знаел, че ищцата била търсена, за да даде обяснения за неявяването си на работа и от Ст. И., както и че са правени опити да се изпратят по куриер документи за прекратяване на трудовия ѝ договор. Всички опити останали безуспешни. Свидетелства, че за неявяването на ищцата на работа за дните 13-ти, 14-ти и 15-ти били изготвени констативни протоколи. Посочва, че след 16-ти декември К. А. не се е връщала на работа.

Съдът след преценка на показанията на свидетелите по реда на чл. 172 ГПК кредитира същите като обективни, последователни, логични и кореспондиращи с останалия събран по делото доказателствен материал.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ:

В производството по съдебен ред за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна доказателствената тежест е върху работодателя. Като носител на субективното преобразуващо право да прекрати чрез едностранно волеизявление трудовото правоотношение с работника или служителя, работодателят е този, който следва да установи, че законосъобразно го е упражнил. В този смисъл е и разпределената с доклада по делото доказателствена тежест. От друга страна, съдът проверява предпоставките за законосъобразност на извършеното уволнение единствено по направено от ищеца в исковата молба възражение или довод с оглед диспозитивното начало в процеса и предвидените преклузии. Съгласно трайно установената практика ищецът по иск за признаване на уволнението за незаконно по [чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ](#) трябва да посочи всички факти, които опорочават, отлагат или погасяват потестативното право на работодателя. Съдът не може да обоснове решението си на факти, които не са посочени от ищеца, и не може да се произнася по правни и фактически основания, които не са въведени от ищеца в исковата молба. Щом в исковата молба ищецът не оспорва релевантен факт, следва да се приеме, че такъв довод за незаконосъобразност не е бил наведен и съответно съдът не може да се произнася по него ([Решение № 216 от 06.10.2015 г.](#) по гр. д. № 916/2015 г., ВКС, III Г. О., [Решение № 258 от 01.07.2015 г.](#) по гр. д. № 909/2015 г., ВКС, IV Г. О. и др.).

В случая ищцата твърди, че уволнението, извършено със Заповед № ДН-003-280/04.07.2022 г. на управителя на „****“ ЕАД, е незаконно, тъй като още на 10.12.2021 г. едностранно е уведомила работодателя, че прекратява трудовия договор поради неплащане на трудовото ѝ възнаграждение за м. октомври и м. ноември 2021 г.

Съдът намира възражението на ищцата за основателно. Това е така, тъй като от съвкупния анализ на събраните по делото доказателства – заявление от 10.12.2021 г., връчено на ответника при условията на чл. 50, ал. 3 ГПК на 10.12.2021 г., с обективизирано в него изявление на ищцата за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, съдържанието на покана, изх. № П-2021-12-001/15.12.2021 г., отправено от ответника до ищцата и безспорните данни, че трудовото възнаграждение на ищцата за м. октомври и м. ноември действително не е било изплатено, се установява, че на 10.12.2021 г. ищцата е упражнила потестативното си право да прекрати трудовото правоотношение с едностранно изявление без предизвестие, като същото се прекратява с достигане на изявлението до работодателя.

С получаването на писменото волеизявление за прекратяване на трудовия договор по [чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ](#) на 10.12.2021 г. от работодателя е настъпило действието на прекратяването, съгласно [чл. 335, ал. 2, т. 3 КТ](#) и връчената след това Заповед № ДН-003-280/04.07.2022 г. за дисциплинарно уволнение е безпредметна. Самото връчване на писменото изявление на работника за прекратяване на някое от основанията по [чл. 327, ал. 1 КТ](#) води до автоматично прекратяване на трудовия договор, независимо от това дали е

налице соченото от работника основание, при конкуренция между насрещните изявления за прекратяване на трудовото правоотношение, както в случая, конститутивно значение има това, чийто фактически състав е настъпил по-рано. /[решение № 203/30.05.11](#) по г. д. № 832/10, III ГО, решение № 144/23.02.10 по г. д. № 3101/08, II ГО, [решение № 289/18.11.14](#) по г. д. № 1289/14, IV ГО, опр. № 1071/15.10.10 по г. д. № 562/10, IV ГО, и др.

След като трудовото правоотношение е прекратено едностранно от ищцата, тя не е била длъжна да се яви на работа на 13-ти, 14-ти и 15 декември 2021 г. и поради това не е извършила вмененото и със заповедта за уволнение дисциплинарно нарушение на трудовата дисциплина – неявяване в три последователни дни на работа, без уважителни причини, обуславящо уволнение по чл. 190, ал. 1, т. 2 КТ.

Константна е съдебната практика, че когато работникът упражни добросъвестно потестативното си право да прекрати трудовото правоотношение с едностранно изявление без предизвестие, трудовото правоотношение се прекратява с достигането на изявлението до работодателя. В този случай е без правно значение дали работникът е притежавал това потестативно право или не го е притежавал, защото не са налице съответните предпоставки на [чл. 327 КТ](#). Трудовият договор е прекратен, а работникът отговаря за вредите, които е причинил на работодателя. В такъв случай работодателят не може да прекрати вече прекратеното трудово правоотношение. Трудовото правоотношение не се прекратява, ако работникът злоупотреби с правото си по [чл. 327 КТ](#) напр. за да избегне налагането на дисциплинарно наказание за нарушение, което е извършено преди отправянето на едностранното изявление. В настоящия случай по делото не се твърди ищцата да е злоупотребила с правото си да прекрати договора, обратното – претендира се работникът да е нарушил трудовата дисциплина, като не се е явила на работа след като трудовото правоотношение вече е прекратено в резултат на добросъвестно упражняване на това нейно право.

По изложените съображения предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ като основателен следва да бъде уважен и дисциплинарното уволнение на ищцата, извършено със Заповед № ДН-003-280/04.07.2022 г. на управителя на „***“ ЕАД – признато за незаконно и отменено.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ:

С оглед установеното основание за прекратяване на трудовото правоотношение основателен се явява и искът по [чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ](#). Съдът приема, че искът е допустим доколкото ищцата не оспорва прекратяването на трудовото правоотношение, а вписаното в трудовата книжка основание за уволнение. Уважаването на иска по [чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ](#) има за последица единствено отразяване в трудовата книжка на отмяната на заповедта за уволнение съгласно разпоредбата на [чл. 346, ал. 1 КТ](#), но без предявяване на иск по [чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ](#) не би се постигнала пълна защита на ищеца и изрично вписване и на правилното основание за уволнение на ищеца.

Предвид изложеното следва да се постанови съдебен диспозитив, с който да се прогласи действителното основание за прекратяване на трудовия договор по чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, вместо вписаното в трудовата книжка – чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има ищцата. Същата претендира и доказва такива в общ размер на 850 лв., от които 800 лв. – за адвокатско възнаграждение и 50 лв. – депозит за свидетел. Ответникът е релевирал своевременно възражение за прекомерност на заплатеното от насрещната страна адвокатското възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК при прекомерност на заплатеното от страната възнаграждение за адвокат, съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им

част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Съобразявайки задължителните разяснения, дадени в т. 3 от ТР № 6/2012 г. по т.д. № 6/2012 на ОСГТК на ВКС, при намаляване на подлежащото на присъждане адвокатско възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в § 2 от Наредба № 1 от 2004 г. ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в съща наредба минимален размер. Съгласно чл. 7, ал.1, т. 1 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения (в редакцията изм. бр. 88 от 4 Ноември 2022 г.) по дела за отмяна на уволнение и възстановяване на работа възнаграждението е не по-малко от размера на минималната месечна работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ или към момента на определяне на възнаграждението по реда на чл. 2. Определен на основание чл. 7, ал. 1, т. 1 от посочената наредба, минималното адвокатско възнаграждение за предявените искове по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ и чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ възлиза на сумата от 1560 лв., т.е. над заплатеното от ищцата, поради което направеното от ответника възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК се явява неоснователно.

С оглед изхода на настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът „****“ ЕАД следва да бъде осъден да заплати по сметка на Софийски районен съд дължимата държавна такса по уважените искове в размер на 160 лв.

Мотивиран от горното, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНЯ на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ уволнението на К. Н. А., ЕГН *****, извършено със Заповед № ДН-003-280/04.07.2022 г. на управителя на „****“ ЕАД, с която трудовия договор е прекратен на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ.

ДОПУСКА на основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ поправка на основаниято за уволнение, вписано в трудовата книжка, като вместо по чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ, да се счита по чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ.

ОСЪЖДА „****“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, ж.к. „****“, бул. „****“ № ***, да заплати на К. Н. А., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. ***, бул. „****“ № ***, ет. ***, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 850 лв. – разноски по делото.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, „****“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, ж.к. „****“, бул. „****“ № ***, да заплати по сметка на Софийски районен съд сумата от 160 лв. представляваща дължимата държавна такса по уважените искове.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____